

négy-
bánás-
, ugy,
ven ra-

ad (ol-
kedves
l vitt,
n Afri-
kocsin,
papa-
Nem
el nem
vállán
rte ut-

v 'alatt
en, hol
tömér-
t ütött
mélyen
é, arra
t riká-
cárnyá-

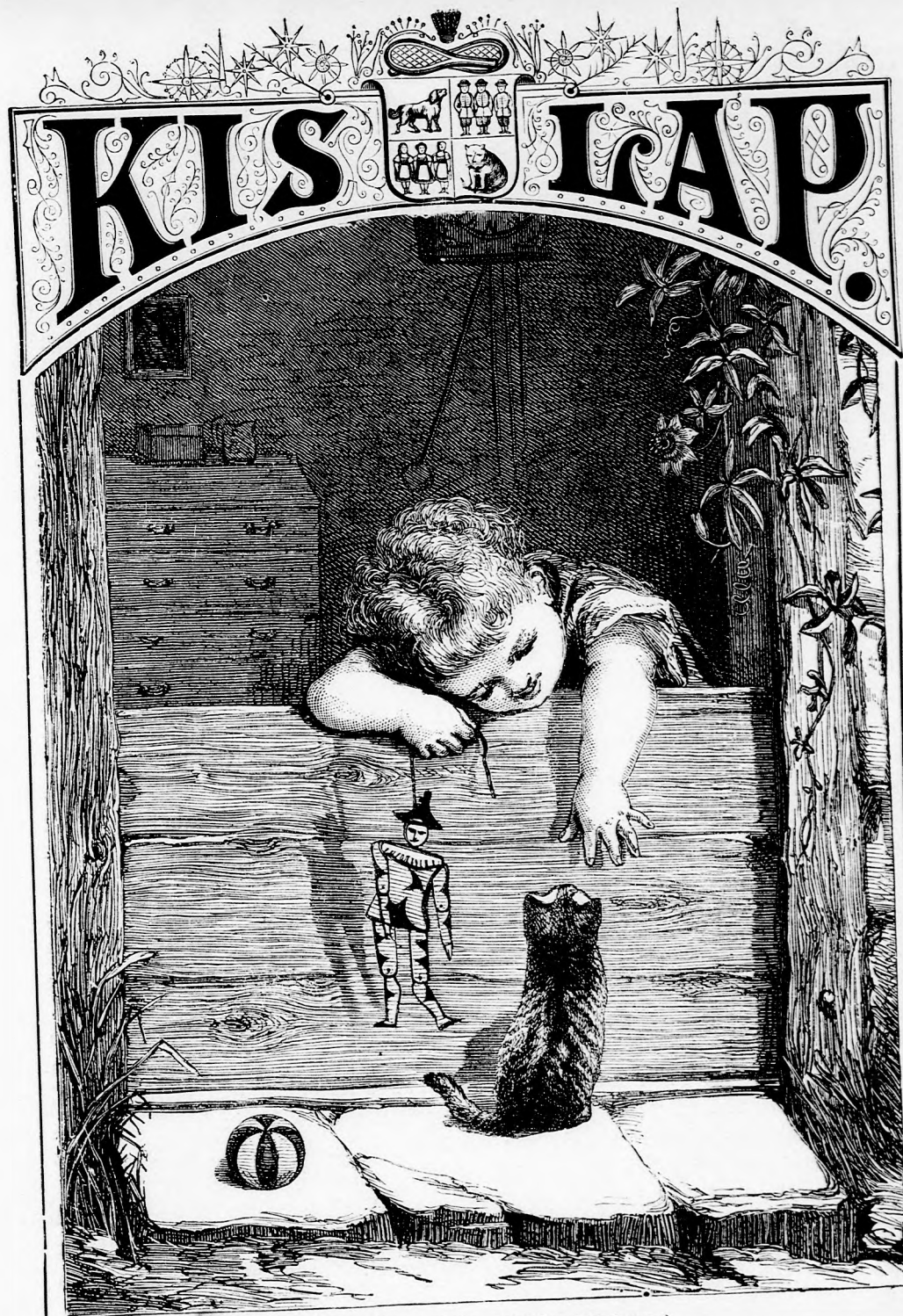
csodál-

elhült
s kigyó
en föl-

tudta,
a kigyó
halál.
van. a
yó fölé
ta nya-
em ha-
iugrott

szerette
?

neum-épület.
rsulat.

A BÁMÉSZ CZICZA. (Lásd a 349. lapon.)

AZ EZÜST HUSZAS.

— Elbeszélés számos képpel. —

(VII. folytatás.)

LÓRA nagy izgatottsága mellett is kénytelen volt fölkapzagni.

— Oh te szegény Sarolta, hát azt gondolod, elhiszi valaki, hogy én éjenkint titkon eszem süteményt! Most már csakugyan azt hiszem, hogy álmodtad, amit beszéltél. A mult éjjel Emmike valami rosztat álmodott és sirt, kiabált, úgy hozzá kellett sietnem és megnyugtatom Láttál talán süteményt nálunk?

Azt . . . épen nem, felelé Sarolta akadozva.

— Kedves Flórám, szólt Malvina kisasszony, fölösleges volna magadat védened, hiszen azt úgy sem hinném el, hogy te bátoritanál rosztat valakit. És most magam is azt hiszem, hogy Sarolta beszéde csak üres fecsegés, — Emmike nem vásárol süteményt.

— Az nem üres fecsegés, amit mondtam! kiáltá Sarolta tüzesen. Hiszen magam ettem belőle!

— Nos, igyekezzünk végre tisztába jönni. Mondj el mindent, Sarolta, amit tudsz; de hozzá ne toldj és el se hallgass semmit.

Sarolta, látván szegény Emmike siralmas állapotát, most már nagyon megbánta, hogy szólni kezdett; de többé nem menekülhetett, el kellett mondania mindent. Elbeszélte, hogy akkor este miként találkozott Emmikével, aki egy csomagot ejtett a földre, a csomagból pedig egy darab sütemény esett ki, melyet aztán ő,

Sarolta, megevett. És hozzátevé, hogy ezen nem is nagyon csodálkozott, mert már előbb rajtakapta Emmikét, amint süteményt evett a szobában.

— Az csak morzsa volt, suttogá Emmike.

Malvina kisasszony azonban Sarolta beszéde után nagyon elkomolyodva kérde tőle:

— Igaz-e mindaz, amit Sarolta mondtott?

— I . . . igaz . . . csak hogy én nem tudtam, hogy süteményt ejtettem el és hogy Sarolta megtalálta.

Malvina kisasszony egy pillanatig gondolkodott, aztán így szólt:

— Ez mindenképen nagyon szomorú dolog; még nem vagyok egészen tisztában, de végre is azt kell hinnem, hogy pénzedet csakugyan nyalánságokra költötted. Menj szobádba, Emmike. Most nem megyünk a madárkával Klárikához s oda te különben sem jöhetnél velünk, mert Klárikának tudtára kell adnunk, hogy neked nincs részed az ajándékban, te másra költötted pénzedet.

Emmike hangos zokogásba tört ki, de mégsem szólt, hanem lassan eltávozott szobájába. Mikor már elment, Flóra esdőlegmondá:

— Oh, Malvina kisasszony, ne higye el, hogy Emmike azt tette! Ő azt nem tette . . . én legjobban ismerem őt, tudom, hogy nem tehetta. Várjunk a Klárikának szánt ajándék átadásával addig, míg ez a dolog valamiképp kiderül.

— Várhatunk, kedvesem, de attól félek, hogy már nagyon is világosan látjuk az egészet. Nagyon szomorít, hogy épen

Emm
ő m
Klár
men
tesz
rosz
tónó

hogy
hévv

lán
sétá
Em

voln
egy

hev

gya

csa
nya

ked
gor

Em
Sze

rol
mi

A
dó

mi
ny

vet
sir

Emmike tett ilyesmit; de jól láttad, hogy ő maga sem tudta magát mentetegetni. Klárikához egyelőre nem megyünk. Ti menjetek a kertbe, én pedig jelentést teszek az igazgatónőnek. Valóban nagyon rosszul esik ezt tennem s tudom, az igazgatónőt is nagyon el fogja szomorítani.

— Oh, de én meg vagyok győződve, hogy Emmike azt nem tehetette, szölt Flóra hévvel.

— És mégis megtette, attól tartok.

Ezzel Malvina kisasszony elment, a lányok pedig egészen kedvetlenül a kertbe sétáltak. Nagyon elszomorodtak, mert Emmike mindnyájuk kedvence volt.

— Ezt csakugyan föl nem tettem volna Emmikéről, mondogatásorban mind-egyik.

— És ő nem is tette! kiáltá Flóra hevesen.

— De ha nem tette, akkor hát magyarázd meg ezt az egész dolgot!

— Nem tudom, én magam sem értem, csak azt tudom, hogy ő nem költhette el nyalánkságra azt a pénzt, melyet az ő kedves Klárikájának szánt. Itt valami gonosz titok lappang s az én kedves jó Emmikém szenved miatta, jól láttam. Szegény kicsikém!

És Flóra, ki őszintén szerette kis rokonát, nem bírta elfojtani könnyeit, sőt mi tagadás benne, valósággal sirva fakadt. A sirás pedig furcsa dolog: nagyon ragadós azok közt, akik egymást szeretik; mivel pedig Emmikét is, Flórát is mindnyájan szerették, egyszerre csak azon vették észre magukat, hogy ugyancsak sirdogálnak mindnyájan.

Igy tehát szomorú vége lett épen annak, amiből oly nagy örömet vártak: a kis kanári madár megérkezésének. Lujza az ágyban betegen feküdt, Flóra, Etelka, Irma és Sarolta a kertben sirdogálva ültek, Emmike pedig szobájában, egymagában ott kuporgott a pamlag sarkában és busan gondolkozott, ki tudná miről! (Lásd a képet 340. a lapon.)

Az igazgatónő és Malvina kisasszony, ha nem sirtak is épen, de szintén rossz kedvűek voltak, mert fájt nekik, hogy Emmikében, ki eddig kedvencük volt, annyira csalatkoztak. Azok után, amiket Sarolta elmondott, alig lehetett többé kétkedni, hogy Emmike csakugyan nyalánkságra költötte el pénzét, titokban, mert tudta, hogy ez tiltva van. És nemcsak tiltott dolgot cselekedett, hanem szavát is szegte, a Klárikának följánlott pénzt másra fordította, mindezt pedig azzal tetézte, hogy még most is vonakodik őszintén megvallani hibáját.

Büntetésül az igazgatónő azt állapította meg, hogy Emmike nem fog a többiekkel elmenni Klárikához, mert hiszen úgy sincs része az ajándék vásárlásában. Ez már magában is elég büntetés lesz; de még nagyobb lesz az, hogy a kis leány nem lesz többé olyan általános kedvenc, mint eddig volt, érezni fogja, hogy többé nem tartják olyan jó gyermeknek. Ezt már nem akarta az igazgatónő, mert egy kis botlásért nem kívánta oly súlyosan lakoltatni. De hogy ez be ne következék, őszinte vallomásra kellene bírni a kis bűnöst; az igazgatónő erre időt akart engedni s nem sürgette Emmikét, remélve, hogy ha magára hagyják, lassacskán majd

meggondolja a dolgot és önként bevall mindent.

Este nagyon szomoruan ült az egész társaság az ebédlőben. A kanári madár ott függött a falon s vigan csattogott; de senki sem örült neki, sőt inkább elfordult tőle. Emmike nem ült az asztalnál, nem volt szabad kimennie szobájából, oda viték vacsoráját; de mindenki nagy csodálkozására Lujza igen jó egészségben és kedvben megjelent a vacsorához.

— Ah, hát már nem vagy beteg? kérde Malvina kisaszony.

— Már elmult, felelé Lujza. Oh, ez mindig így van, csak pihennem kell kissé, mindjárt elmulik.

Malvina kisaszony olyanformán nézett rá, mintha nem EMMIKE . . . BUSAN GONDOLKODOTT. (Lásd a 339. lapen.)

megyogtak, de Lujza ezt nem látszott észrevenni, hanem halkán azt kérde Etelkától:

— Nos hát nagyon örült az a ti kedves Klárikátok annak a madárnak?

— Nem vittük el!

— Nem? Ejnye, kár! szólt Lujza, de aztán nem törődött többé vele, hanem jóízűen falatozott.

Vacsora után az igazgatónő szobájába hívta Flórát és így szólt hozzá:

— Kedves leányom, az Emmike esete nagyon szomorít s szeretnék valamiképp tisztába jönni a kicsikével. Téged leginkább szeret, veled legtöbbet van együtt, mondd tehát, nem vettél rajta észre valami változást az utolsó napokban.

— De igen, tegnap olyan sajátságosan viselte magát, hogy egészen meg voltam lepetve; de azért nem hiszem . . .

— Kedvesem, sokszor el kell hinnünk olyat is, ami roszul esik. Én magam sem hiszem, hogy Emmike kiszámított gonoszágából tette, amit tett. Én úgy magyarázom, hogy a pénzt magánál hordta, hogy átadja, mikor a

madárkát elhozzák; aztán véletlenül találkozott a süteményes asszonynyal és ez rábeszélte, hogy vegyen süteményt. Bizonyosan nem birt ellenállni a csábításnak.

Flóra az első pillanatban hajlandó volt elfogadni ezt a magyarázatot, mert hiszen így még legkevésbé látszanék bünyösnek Emmike, így csak azzal lehetne vádolni, hogy nem birt ellenállani a ki-

sértésnek, olyan kis leánynál pedig ez végre is még nem olyan roppant bűn. És ez megmagyarázná azt is, miért szavazott Emmike este Lujzával a pénz átadása ellen, miért volt olyan nyugtalan éjsza-

kája... bizonyosan megbánta tettét s ezért nem volt nyugta.

Mindez nagyon valószínűnek látszott s így magyarázva a történeteket, könnyen meg lehetett volna bocsátani Emmikének.

... A KALITKA ELŐTT TÉRDELT. (Lásd a 343. lapon.)

De Flóra, ki nemcsak forrón szerette, hanem jól ismerte is a kicsikét, még annyit sem akart elhinni s komoly meggyőződéssel ismétlé:

— Nem, Emmike még ezt sem tette.

— De édes Flórám, gondold meg jól . . . Hiszen tudom, hogy nagyon szeretted a kicsikét és nem örömet hiszed el róla a rosztat, de annyi bizonyítéknak mégis hinni kell.

— Nem, nem hiszem, ha még többen bizonyítanak is! Én jól ismerem az én Emmikémet, tudom, hogy ő effélére nem volna képes.

— Jól van, tehát mondd meg, te hogyan magyarázod ezt az egész dolgot?

— Nem tudom megmagyarázni, legalább most még nem. De hiszem, hogy majd megtudom s csak azt kérném, halasszák el Emmike büntetését, míg én beszéltem vele.

— Épen ezt gondoltam magam is és azért hivatalak. Magamnak is rosszul esik olyan rosztat hinnem Emmikéről, de ha az ellenkező ki nem derül, végre is el kell hinnem. Ezért tehát, kedves Flórám, igyekezzél rábírni azt a makacs kis leányt, hogy valljon meg őszintén mindent.

— Megteszek mindent, amit csak tehetek.

Flóra ezzel sietett is rögtön Emmikéhez, de amint a szobába benyitott, látta, hogy a kis leány a pamlagon elaludt. Szemei egészen ki voltak sirva s még álmában is olyan szomorú volt, hogy Flóra egészen megindult rajta.

— Szegény kis Emmikém! Akármit mondjanak, én meg vagyok győződve, hogy ártatlan vagy s itt valami titok lap-

pang. De most nem faggatlak, jobb lesz ha alszol. — Reggel talán majd nyugodtabb lesz s akkor majd elbeszéli nekem ezt a rejtélyes történetet.

Ezzel gyöngéden karjaiba vette a kis leányt, levetköztette és ágyba fektette, azután lement a nagy terembe, hol a többiek, mint rendesen, még olvasgattak, tanulgattak kissé lefekvés előtt.

Épen akkor lépett be, mikor Lujza így szólt:

— Meg nem foghatom, mi lelt ma mindnyájatokat!? Olyan bus arcot csináltok, mintha temetésre készülnétek. Hát Emmike hol van? Nem láttam még ma este.

Mindnyájan hallgattak s végre Irma szólalt meg:

— Csak most veszed észre, hogy nincs köztünk Emmike? Már a vac oránál sem volt ott.

— Nem volt ott? Azt én bizony nem vettem észre, mert mikor eszem, akkor egyébre nem gondolok. No's, hát mondjátok már, hol van? Csak nem beteg talán?

— Nem beteg, felelt Flóra. Szobájában van és alszik.

— De a vacsora idején csak nem aludt, jegyzé meg Lujza. Mért nem jött hát az asztalhoz?

— Mert szobafogságot kapott, szólott Sarolta. Kisült, hogy titkon süteményeket vásárol és nyalánkoskodik.

— Az nem igaz, kiáltá Flóra hevesen.

Lujzát, ki máskor nem igen törődött senkivel, most nagyon érdekelni látszott ez a dolog s élénken kérde:

— És ő maga mondta, hogy süteményt vett?

— Nem, azt tagadta, de hiába; mert én magam rajta kaptam mikor a csomaggott vitte és egy darabot elejtett.

— No's, és mit mond?

— Semmit... épen semmit s ez a baj. Ha őszintén megvallana mindent, az igazgatónő bizonyosan megbocsátana neki.

Lujza e szavakra ismét egészen nyugodt lett s úgy látszik, többé nem törődik az egész dologgal. Aztán szétoszoltak szobáikba és lefeküdtek.

Flóra is lefeküdt s miután még jó ideig törte a fejét a rejtélyes események fölött, végre elaludt. Már éjfél lehetett, mikor hirtelen valami zaj ébreszté föl, mintha az ajtó nyílt és csukódott volna. Kissé ijedten ugrott föl s széttékingett. Gyönyörű boldvilágos éj volt, jól lehetett látni, — de a szobában nem volt senki, semmi. És amint tekintete az Emmike ágyára esett, látta hogy az ágy üres!..

— Istenem, hová lett Emmike! kiáltá Flóra ijedten.

Kiugrott az ágyból összekutatta a szobát, — Emmike nem volt sehol! Bizonyosan ő ment ki... de hová? Flóra gyorsan megindult s végig kereste a többi szobát s egyszerre mintha hangot hallott volna a nagy ebédlőből. Halkan benyitott és meghatottan állt meg a küszöbön. A falon ott függött a kalitka a madárkával és előtte a földön térdelt Emmike. (Lásd a képet a 341. lapon.) (Vége következik.)

SAJKA A TENGEREN.

(Képpel a 344—345. lapokon.)

GSÖNDES tavon vagy szeliden folydogáló vizen csónakázni, evezgetni kellemes dolog és sokan teszik még mulatságból is; tudom, közületek is akárhány csónakázott

már és igen kedves időtöltésnek találta. De másképp gondolkoznátok ám, ha a tengeren kellene egy efféle kicsi csónakba ülnötök!

A tengeren járnak nagy hajók, akkorák, hogy akár egy egész kis város népe beleférne, aztán járnak kisebb bárkák is és mindegyiken vannak egészen kicsiny csónakok, melyeket szükség esetén használnak, ha a hajó közelében akarnak valamit csinálni. Mikor csöndes a tenger, akkor az ilyen csónakon is kellemesen lehet evezgetni; de a tengerész sokszor kénytelen a csónakra szállni olyankor is, mikor házmagasságu hullámok csapkodnak s a kicsi csónakot hol magasra emelik, hol mélyen eltemetik, úgy hogy minduntalan úgy látszik, mintha a víz már elnyelte volna. De a tengerészek izmos és ügyes evezők s a hatalmas hullámok közül szerencsésen kivergődnek. Sokszor kedvöket is lelik abban, hogy a csónakban üljenek; hosszú kötélrel odaerősítik a nagy hajóhoz, mely aztán maga után vonja a kis lélekvesztőben elnyujtózó matrózokat.

Megesik sokszor, hogy a tengerészek, utasok kisebb csónakba szorulnak, mikor nincs is kedvökre. Ha a nagy hajónak baja esett, ha kilyukadt vagy zátonyra került és nem lehet többé megmenteni, akkor nincs más menekvés, mint éjjelnappal evezni, gyakran hetekig, míg valami parthoz érnek. Ha az ilyen megterhelt csónakot éri utól a zivatar, akkor nagy a veszedelem, mert könnyen kifordítja s a benne ülők a tengerbe vesznek.

KÉPREJTVÉNY.

SADIRA A TENGGEREN (Liscid a 343. inponi.)

A PALI BÁCSI ALMAFÁJA.

— Beszélyke. —

Ég a nyáron volt, mikor több vidám fiu, kisebb-nagyobb, a nevelő vezetése mellett nagyobb kirándulást tett egy szép hegyvidékre, hol jó ismerősök, jó pajtások házában vigán töltötték a szünidőket. A fiuk csakhamar bejárták a falu és környék minden zegzugát s mert illedelmes, derék gyerekek voltak, kik pajkos csinyeket nem követtek el, mindenki megszerette őket.

Egyszer, amint nagyobb sétáról hazafelé mentek, a falu szélén megállapodtak egy csinos, bár egyszerű háznál, mely előtt a padon egy öreg, nyájas arczu, ősz haju ember ült. Tisztes öltözetű földmives volt, s illedelmesen megemelte kalapját, mikor a fiuk köszöntek neki.

— Lesz-é sok alma ez idén, Pali bácsi? kérdé Béla, kinek szülei itt laktak a faluban.

— Lesz bizony, ifuracskám. Nem hágy engem cserben az én jó öreg almafám. Már van is rajta néhány érett; ha szívesen vennék az ifurak, meghívnam egy kis kóstolóra.

— Oh, még meg is köszönjük, szólt Béla és barátaihoz fordulva folytatá: Mert tudnotok kell, hogy ilyen pompás alma nem sok terem ám és Pali bácsi nem ad belőle akárkinek. Ugy őrzi azt az almafát, mint a szemefényét.

— De van is rá okom, szólt az öreg mosolyogva.

— Mesélje el, Pali bácsi! Minap megígérte, hogy majd egyszer elmondja. Lássá,

most itt vannak barátaim Budapestről, ők is meghallgatnák.

— Nem bánom, hát majd elmondom.

Ezalatt mindnyájan bementek a kertbe s egy terebélyes almafa alatt leheveredtek a fübe. Az öreg, a mélyen lehajló ágakról leszakított néhány érett almát s a fiuknak adta, kik jóízűen ették a pompás gyümölcsöt, de egyuttal sürgették Pali bácsit, mondja el hát a történetet. Az öreg tehát így kezdé:

— Ez a fa, ifuraim, épen olyan idős, mint én magam, s ha azt akarják tudni, mért szeretem annyira, gyermekkoromról kell egyetmást elmondanom.

Szüleim egyszerű, becsületes emberek voltak, kik szorgalmas munkával, szántásvetéssel keresték kenyerüket. Csöndesen és megelégedetten éltek, csak egy szomorúságok volt, az, hogy nem volt gyermekök. De ez is elmúlt, mikor én a világra jöttem. Nagy volt az örömük, de legnagyobb a jó öreg nagyatyámé, ki alig tudott mit csinálni jó kedvében és mindig azt mondogatta:

— No, most már lesz kivel eltöltenem időmet... és ha Isten még sokáig éltet s az öregség megtör, lesz kis unokám, aki vezetni fog, ápolgat, mikor a többiek munka után látnak.

Aztán törte a fejét, mivel örökitse meg ez örömnapi emlékét.

— Tudom már! kiáltá végre. Ültetek egy kis fácskát, ez majd együtt nő fel a kis fiuval. Az urasági kertész ugyanis ígért nekem egy kitünő fajta almafacsemetét; még ma elhozom és elültetem. És aztán a Palika almafája lesz. Majd

gondja
is, fán

A
piczike
ültette
togatt
miféle
dudvá
Enger
szeret
én és
Az al
mölcs
több
a fölk
neken
Én p
ugyar
volar
lyel s
nem
volna

éveim
tend
is sz
alája
tanu
tizen
iskol
mon
segít
neke
szer

tal
nem
ruh
szép

gondját viseljük mindkettőnek: gyerekeknek is, fának is, hogy derekasan felnőjjenek.

A jó öreg úgy tett, amint mondá, a piczike almafát a kertben a legjobb helyre ültette el, aztán naponként öntözte, tisztogatta, ápolta, nem türt meg rajta semmiféle kártékony rovar, sem gyökerénél dudvát és így a fácska szépen fejlődött. Engemet ezalatt épen oly gonddal és szeretettel ápoltak, neveltek, — csakhogy én és a fa nem egyformán háláltuk meg. Az almafa néhány év multával már gyümölcsözni kezdett s gyümölese évről-évre több és jobb lett, úgy hogy a nagyapa a fölösleget jó pénzen eladogatta s aztán nekem mindenfélét vásárolt az árán. Én pedig szintén nőttem, erősödtem s ugyancsak izmos ficzkó lettem; de el voltam kényeztetve és a szeretetet, melyel szüleim és a jó nagyapa körülvettek, nem becsültem meg úgy, mint kellett volna!

Vidáman, boldogan éltem gyermekéveimet s az én almafám is minden esztendőben meghozta gyümölcseit. Magam is szerettem a szép fát, padot készítettem alája s itt üldögéltem, mikor lezckémet tanulgattam. Már jókora fiu voltam, talán tizenhárom vagy tizennégy éves, a falusi iskolát bevégeztem s atyám azt kezdte mondogatni, hogy most már lassanként segítenem kell neki a munkában; de ez nekem nem igen volt kedvemre s inkább szerettem heveréssel eltölteni az időt.

Egy napon megismerkedtem két fiatal legénynyel, kik a szomszéd faluba nem rég érkeztek a városból. Czifrább ruhájok volt, mint nekem, aztán annyi szépet tudtak beszélni arról, milyen szép

az élet a fényes nagyvárosban, hogy egészen megirigyeltem őket. Szégyeltem, hogy én csak afféle egyszerű falusi gyermek vagyok s csak arra gondoltam, milyen jó volna, ha én is velök mehetnék a városba. Hogy szüleim mit mondanának, hogy a jó öreg nagyapa ki annyira szeretett, mily nehezen tudna elválni tőlem, az eszembe sem jutott. Csak magamra gondoltam, és arra, amit új pajtásaim beszéltek, hogy menjek velök, a városban majd akad szerencsém s majd lesz belőlem valami, de hogy micsoda, azon épen nem törtem a fejemet.

Ezzel aztán sok szomorúságot szereztem szüleimnek is, nagyatyámnak is, meg magamnak is. Mikor otthon elmondtam tervemet, atyám egészen kurtán csak annyit mondott:

— Bolond beszéd. Abból nem lesz semmi sem. Nem tudsz te semmit, amiből a városban megélhetnél. Itt maradsz és lesz belőled becsületes szántóvető ember, mint apád és nagyapád.

A jó nagyapa, ki ekkor már igen öreg volt, könnyes szemekkel nézett reám s így szólt:

— És itt tudnál hagyni minket? Itt hagynál engemet . . . hiszen talán soha sem látnál többé . . . olyan öreg vagyok, fél lábbal a sirban állok s te, akit oly szeretettel neveltelek, elhagynál utolsó napjaimban!

Nem feleltem semmit, csak néztem a földre, durczásan, mogorván. Tudtam, hogy atyám szigorú szavai után kár is tovább beszélni a dolgról; pedig városi pajtásaimnak megígértem, hogy én bizony velök megyek szerencsét próbálni. Mivel

pedig néhány nap múlva indulni akartak, el kellett mennem hozzájuk megmondani, hogy ne várjanak reám, nem megyek velök.

Boszus voltam, szégyenkeztem, hogy ezt kell majd nekik mondanom, de nagy kedvetlenül mégis csak utra keltem. Forró nyári nap volt s épen a kapuban voltam, mikor a nagyapa, a kertből jöve, utánam kiáltott:

— Nézd csak, kedves fiam, egy érett almát találtam a te fádon. Ez az első. Legyen a tied.

— Köszönöm, felelém kurtán és zsebre dugva az almát, tovább mentem.

Azt még láttam, hogy nagyatyám szomoruan tekint utánam és hallottam amint sohajtva mondá:

— Nem az a fiu ez többé, akiben örömünk lehetne!

Ez, a helyett, hogy észre térített volna, még boszusabbá tett s haragosan dörmögém:

— No bizony... hát érdemes egy ilyen szeszélyes öreg ember kedvéért elszalasztani szerencsémét!

De azért mégis csak azzal köszöntem be pajtásaimhoz, hogy nem mehetek velök, mert nem eresztenek.

Nagyon sajnálkoztak, aztán gunyoltak is kissé, s az egyik így szólt:

— Pedig már nem is vagy épen valami kis gyermek... maholnap legény lesz belőled s a nagyvilágban ugyancsak jó szerencséd akadhatna.

— Ugy bizony, szólt a másik s helyedben én nem is sokat törődném azzal, mit beszélnek otthon, hanem utra indulnék.

— De hát hogyan, mikor nem eresztenek?

— Azt nem is kell kérdezned. Holnapután hajnalban indulunk. Te éjjel titkon ide jössz hozzánk s mire észreveszik, hogy eltűntél, már hegyen-völgyön tul leszünk.

Ez persze nem volt más, mint szökés, de nekem tetszett, beleegyeztem és szavamot adtam, hogy megszököm, ott hagyom szüleimet és öreg nagyapámat.

A nap még forrón sütött, mikor megindultam hazafelé. A levegő tikkasztó volt, az égen sötét felhők tornyosultak s messziről már hallatszott a menydörgés is.

— Zivatar lesz, sietnem kell, hogy utól ne érjen, gondolám s még gyorsabban lépkedtem.

A sebes gyalogolásban még inkább éreztem a nagy hőséget; égető szomjuság lepott meg s ekkor, amint véletlenül zsebembe nyultam, kezembe akadt az alma, melyről egészen megfeledkeztem volt.

— Szegény jó nagyapa! gondolám. Milyen jó, hogy reám gondolt... az igaz, hogy mindig reám gondol. Hiszen én is szeretem, nem akarnám szomorítani... de hát ha így akadok szerencsémre...

De amint az alma hűtő leve lecsillapította szomjamat, mintha daczoskodásom is tünedezett volna, ami persze természetes volt, mert ekkor kezdtem először kissé gondolkozni a fölött, hogy tulajdonképpen mit is akarok tenni. Megszökni azoktól, akik annyira szeretnek! Eltávolítani bucsuszó nélkül messzire, ahol talán még haláluk hírét sem egykönnyen hallok meg. A nagyapa valóban igen öreg. Ki tudja, meddig él! Eszembe jutott mindaz a sok jó, amit velem tett; mikor

szüleim munkával voltak elfoglalva, a jó öreg viselte gondomat, ő tanított járni, mindig mondogatván: »Most én vagyok támaszod, majd később, ha felnőttél, én pedig gyöngö aggastyán lettem, te léssz az én támaszom« — s mikor már nagyobacska voltam s még nem jártak rosz gondolatok a fejemben, mondogattam is sokszor, hogy hálás leszek szüleim, nagyatyám jóságáért. És most arra készülök, hogy éjjel, titkon megszökjem tőlük!

Nagyon kedvetlenül ballagtam tovább s amint házunk közelébe értem, félttem belépni. Ugy éreztem, mintha arczomról mindjárt leolvashatnák, milyen bűnös terveket forralok. Nem mertem volna a szemökbe nézni.

A villámlás és mennydörgés ekkor egy pillanatra megszűnt.

— Talán el is vonul a hegyek felé, gondolám. Inkább a kertbe megyek.

Leültem az én almafám alá s elgondolkoztam. Nagyon elégedetlen voltam magammal.

— Már hiába, szoltam magamban, most már nem változtathatok a dolgon. Szavamat adtam s ha mégis itthon maradnék, csufolnának, nevetnének...

E pillanatban irtoztató villanás és csattanás kábitott el; lebuktam a földre s néhány perczig eszméletlenül feküdtem. Mikor magamhoz tértem, eleinte bizony azt hittem, hogy már meg is vagyok halva, agyon sujtott a villám; de nem volt semmi bajom, talpra ugrottam s a szakadó záporban körül néztem, azt várva, hogy a villám az én kedves almafámat sujtotta agyon. De nem! a villám egy másik, közel

álló fába csapott s azt hasította ketté tövéig.

De az én almafám sem menekült meg egészen; egyik ágát megperzselte a villám; szerencsére azonban csak gyöngén úgy, hogy a fa megmaradhatott.

Már most nem bánom, ha nevetnek is, ifuraim, de úgy volt: e villámcsapás egészen új gondolatokra térített. A Gondviselés intését véltem benne látni, hogy az én fácskám kevés sérüléssel megmenekült, ez pedig nekem szóló példa. Roszat tettem, de még minden jóra fordulhat.

Nem is haboztam, hanem siettem be a házba s a nagyapának és szüleimnek őszintén megvallottam mindent és bocsánatot kértem tőlük. Megbocsátottak és én aztán igaz szeretettel háláltam meg jószágukat.

A jó nagyapa csakugyan nem sokáig élt már azután, de nyugodtan, boldogan hunyt el s én igyekeztem utolsó napjait fölvidítani. Azóta sok, sok esztendő mult, maga is öreg ember lettem, de az almafám maig is él és hűségesen megtermi évenként gyümölcsét. Én pedig ápolom, gyümölcsét becsben tartom s ha a munkában elfáradok, almafám árnyékában pihenek meg.

A BÁMÉSZ CZICZA.

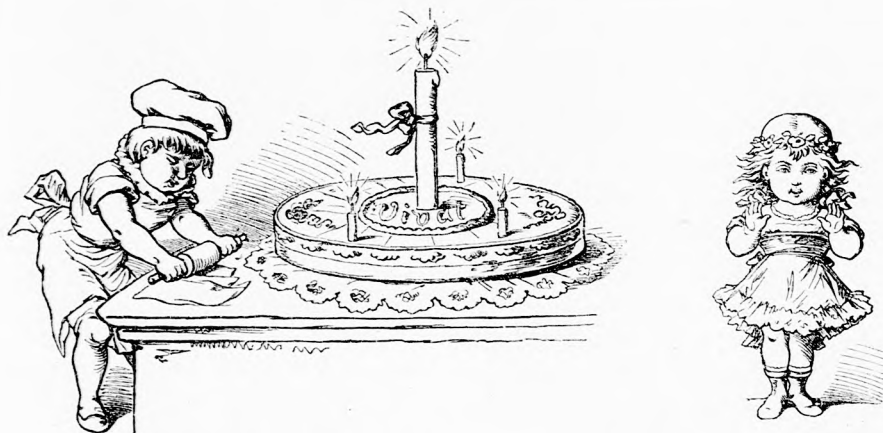
(Képpel a ezimlapon.)

NÉZZED, nézzed: jó czirmosom, öregem, Milyen legény van itten a kezemben. Ha a fejét megrángatom egy kicsit, Szerte rugja a lábait, kezeit.

Épen úgy, ahogy te tettél a minap, Hogy körmébe kerültél Vad Laczinak; Csakhogy — vernék meg a gonosz Lacziját! — Téged a farkadnál fogva ránczigált.

A T O R T A.

— Kedves kis történet 11 képen. —

1. Egyszer egy kis cukrász-legény,
(Ott a Gellért-hegy mögött)
Ilonka nevenapjára
Gyönyörű tortát sütött.

2. Hogy, hogy nem, de megálmodta —
Hon, ha eljő e nap:
Valakitől, akárkitől
Gyönyörű nagy tortát kap.

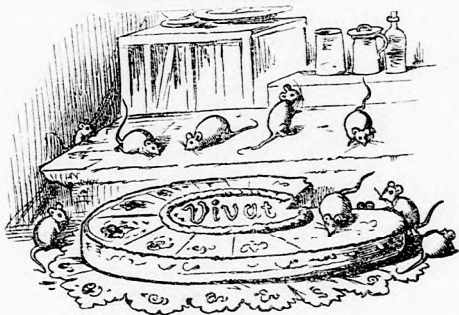
3. Hát csakugyan! Itt pompázik.
Soha ilyen nagy tortát!
Nézegeti, kerülgeti —
Hogy is fogjon bele hát?

4. Belefogott, belevágott
De nem fogyott a torta,
Mégis sok volt amit evett —
Kis gyomrát elrontotta.

5. Meghitta kis pajtásait;
Csak nézte a sok baba.

Ők sem ettek, mert hazulról
Ide jöttek jóllakva.

6. Mit csináljon? Kapta magát
A kamrába betette;
A sok egér, kevésbe mult,
Hogy végkép meg nem ette.

8. S im: őrangyala jelen meg
S a füléhez hajola:
»A tortát a szegényeknek
S éhezőknek add oda!«

7. S ekkor a szomorú
kis lány
Kezd szörnyen
kesergeni:
»Mért csinálta
akkorára,
Ha nem lehet
megenni?«

9. A kapuba ki is
állott
(Itt van, nézhe-
titek őt)
S nyájas, kedves
szóval meghitt
Minden szegényt
s éhezőt.

10. Seregestől jöttek mind az
Éhező kis gyermekek,
Még este sem lett s a roppant
Tortának már vége lett.

11. A megmaradt morzsácskáit
Szedte a sok kis madár.
Eszendőre ha tortát kap:
Mit tegyen, jól tudja már.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVII. köt.
20-ik számában közölt kép-
rejtvény megfejtése:

„Tintafolt.“

Helyesen fejtették meg:
Almásy Emma és Imre, Beretvás
Erzsi, Zákó Emma, Simonyi Ilona,
Gaál Sándor, Berzeviczy Gyula,
Hrabár István, Lukácsfi Elek, Ba-
rabási Ferencz, Benedek Pál, Ke-
lemen Kálmán, Nagy Zsigmond,
Áros János, Grzda Gábor, Porszász
Károly, Zákó Emma, Faragó Pista,
Kohn Vilma és Károly, Csávósy
Melanie, Gizi és Náczi, Mendl
Hermina, Miklós és Jakab, Polá-
kovits Ernő és Zsiga, Szentirmay
Béla, Sárkány Margit és József,
Jurenák Vilma, Millye Etelka,
Siska Erzsike, Poszvék Olga és
Nándor, Kolos Ernő, Izrael Lipót,
Burger Lujza, Auer Albert, Adriá-
nyi Vilma, Vékey Anna, Weisz
Lajos, Wieland Aranka és Aladár.

A »KIS LAP« XVII. köt.
20-ik számában közölt betű-
rejtvények megfejtése:

„Fenek.“ „Ötvenöt.“

Helyesen fejtették meg:
Gaál Sándor, Simonyi Ilona, Csá-
vosy Melanie, Gizi és Náczi,
Goldhammer Jenő, Mendl Her-
mina, Miklós és Jakab, Polako-
vits Ernő és Zsiga, Szentirmay
Béla, Sárkány Margit és József,
Pilsák Rudolfin, Siska Erzsike,
Poszvék Olga és Nándor, b. Gude-
nus Géza.

A »Kis Lap« XVII. köt. 19-ik
számában közölt rejtvény megfejté-
sét utólag még beküldték: Rozin-
ger Hermina, Gizella, Jóska és
Henrik, Pilsák Rudolfin, Schlesin-
ger Vilma és Pál.

